

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **B. A.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2014, č. j. OAM-491/ZA-ZA15-ZA15-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 10. 2014, č. j. OAM-491/ZA-ZA15-ZA15-2014 rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost je nepřípustná podle ust. § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) citovaného zákona zastavuje. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti

v některém z členských států (dále též „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), je Rakouská republika.

Žalobou ze dne 20. 10. 2014 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 30. 10. 2014 se žalobce domáhal zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, které napadl v celém rozsahu výroku s odůvodněním, že správní orgán v řízení porušil ust. § 2 odst. 1, § 3 a § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), neboť rozhodnutí není v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami, správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Žalovaný shledal jako zemi příslušnou k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v a to ve dnech 27. 9. 2012 a 11. 6. 2014. Žalovaný při svém rozhodování postupoval podle článku 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Žalobce se domníval, že se správní orgán dostatečně nezabýval možností převzetí zodpovědnosti za posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 17 odst. 1 Nařízení Dublin. III. Nezohlednil, zda v případě jeho návratu do mu nehrozí vyhoštění do země jeho původu, kde mu hrozí zacházení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluvy“). Zemi svého původu opustil z toho důvodu, že se účastnil demonstrací jako člen politické strany, které začaly dva měsíce před jeho odjezdem. Policie u demonstrantů následně prováděla domovní prohlídky. V případě, že již bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v pravomocně rozhodnuto, hrozí, že bude v případě návratu do vyhoštěn do, kde se obává jednání v rozporu s článkem 3 Úmluvy.

Žalovaný v písemném vyjádření popřel oprávněnost podané žaloby, která neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisku prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu v, a to ve dnech 27. 9. 2012 a 11. 6. 2014. Dne 3. 10. 2014 obdržel správní orgán informaci, že uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný neshledal důvod pro aplikaci článku 17 Nařízení Dublin III, neboť toto je diskrečním oprávněním a je na správním orgánu, zda jej použije nebo nikoli. V situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Dále zdůraznil, že v rámci Dublinského řízení dochází k akceptaci ze strany dožádaného státu, tj. dotčena osoba není odsunuta z území ČR na základě jednostranného právního úkonu. Žalovaný poukázal na okolnost, že v případě Rakouské republiky se jedná o zemi, která je považována za bezpečnou zemi původu. Poukázal na Protokol o poskytování azylu státním příslušníkům členských států Evropské unie, který je s ohledem na článek 51 Smlouvy o Evropské unii její integrální součástí a který zejména stanoví, že s ohledem na úroveň ochrany lidských práv a svobod v členských státech EU jsou tyto navzájem považovány jako bezpečné země původu pro všechny právní a praktické účely. Za bezpečnou zemi původu je třeba považovat i, neboť ve vztahu k tomuto státu nenastal žádný z případů uvedených pod písmeny a) až d) Protokolu o poskytování azylu státním příslušníkům EU. V případě se tedy jedná o zemi, kde žalobci nehrozí nebezpečí plynoucí z porušení ustanovení mezinárodních závazků a právě v tomto státě má žalobce možnost uvést všechny okolnosti svého případu, dovolat se všech důkazních prostředků a využít právní nástroje, poskytované mu v souladu s evropskými předpisy a

vnitrostátním právním řádem Na základě výše uvedeného žalovaný byl přesvědčen, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu navrhl zamítnout.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 30. 9. 2014 s odůvodněním, že opustil v srpnu r. 2014 z důvodu toho, že se účastnil demonstrací, jako člen politické strany Policie následně u demonstrantů měla dělat domovní prohlídky, několik členů strany bylo zadrženo. Má obavu z návratu, neboť v případě další účasti na demonstraci by ho mohla policie zadržet, mohla by střílet do demonstrantů, jeho život by tak byl ohrožen. V ČR chtěl zůstat do doby, než se situace v uklidní, pak by se možná vrátil.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání vzhledem ke splnění zákonných podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

V řízení podle části třetí Hlavy druhé, dílu prvního s.ř.s. přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2, věta první s.ř.s.).

Pokud jde o žalobní body vytykající žalovanému porušení vyjmenovaných právních ustanovení správního řádu, nemůže soud žalobci přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobci byl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídal v rámci žádosti, mu byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalovaný ve věci provedl dostatečné dokazování, jehož rozsah byl určen skutečnostmi tvrzenými žalobcem. Rozhodnutí bylo srozumitelné a přesvědčivě odůvodněné, žalovaný se zabýval všemi rozhodnými skutečnostmi, vyhodnotil všechna tvrzení žalobce, relevantní z hlediska použitých ustanovení zákona o azylu, dále s přihlédnutím k článku 3 odst. 1, odst. 2, článku 8, článku 9, článku 10, článku 11, článku 12 odst. 1, článku 13 odst. 1, článku 14 odst. 1 a článku 15 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. V souladu s článkem 11 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 byly žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisku prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že jmenovaný podal žádost o mezinárodní ochranu v Rakouské republice, a to ve dnech 27. 9. 2012 a 11. 6. 2014. Z dostupných podkladů bylo zjištěno, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území jako prvním členském státě Evropské unie a dále Švýcarska, Norska, Islandu a Lichtenštejnska, a proto je příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinna přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem dle článku 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žalovaný na základě uvedeného požádal dne 29. 9. 2014 o

přijetí žadatele o udělení mezinárodní ochrany zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v ČR. Dne 3. 10. 2014 obdržel informaci, že Rakouská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Na daný případ proto aplikoval článek 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, dle kterého je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu povinen přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Jinými slovy, je tak povinna přijmout zpět žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný ve věci správně postupoval dle § 10a písm. b) zákona o azylu, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, pak se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví dle § 25 písm. i) citovaného zákona. Přesun žadatele z členského státu, kde byla žádost o azyl podána do příslušného členského státu, se provede po dohodě dotčených členských států v souladu s národními právními předpisy dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději však do šesti měsíců po vyslovení souhlasu s převzetím druhým členským státem, nebo po rozhodnutí o odvolání nebo přezkumu, pokud jím byl přiznán odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl postupem žalovaného zkrácen na svých právech, postup žalovaného byl shledán zcela v souladu s platnou právní úpravou, soud žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. března 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová